

dování o odvolání st-lově přihlédnouti k těmto svědeckým výpovědím, i když st-l ani při svém odpovědném výslechu ani v odvolání z trestního nálezu prvé stolice nezmínil se o tom, že naléval pálené nápoje lihové do lahví, které si kupující přinesli, ve zvláštní místnosti, do níž kupující neměli přístupu a tam je po obchodním způsobu uzavíral. Nepozíral-li úřad k zmíněným svědeckým výpovědím, ač obsah jejich mohl míti se zřetelem k ustanovením mín. nař. ze 17. listopadu 1885 č. 166 ř. z. vliv na posouzení otázky viny, dopustil se podstatné vady řízení. Ježto toto opomenutí bylo zaviněno nesprávným právním názorem žal. úřadu, že není, rozhoduje o odvolání, povinen pozírat k výsledku úředního šetření o okolnostech, jež strana v trestním řízení neuvedla, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.292.

Policejní právo trestní: Zakládá jízda autem v zatáčkách bez dávání výstražného znamení skutkovou podstatu přestupku podle § 431 trest. zák., trestného soudy, či přestupku § 48 mín. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z., trestného politickými úřady?

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 3923/31.)

V ě c: Vojtěch J. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: Na ř í k a n é r o z h o d n u t í z r u š u j e s e p r o v a d - n o s t ří z e n í.

D ů v o d y: Nálezem okresního úřadu v Trutnově z 5. listopadu 1929 uznán byl st-l vinným přestupkem § 48 mín. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z. a odsouzen k peněžitě pokutě 50 Kč, po případě k trestu vězení na dobu 24 hodin a to s tím odůvodněním, že jeho vlastním částečným doznáním a podle zjištění bezpečnostní stráže jest prokázáno, že st-l jel dne 22. června 1929 odpoledne autem po okresní silnici M.—V. a nedával v nebezpečných zatáčkách nad osadou S. výstražné znamení. Odvolání proti tomu podané bylo nař. rozhodnutím zemského úřadu v Praze zamítnuto s odůvodněním, že skutková podstata přestupku jest seznáním udávajícího orgánu zjištěna.

Na toto rozhodnutí podal st-l stížnost, o které nss uvažoval takto:

St-l uplatňuje především námitku, že k rozhodnutí o této záležitosti nebyly příslušny úřady správní, nýbrž soud, ježto prý šlo o skutkovou podstatu přestupku § 431 tr. zák., a že jest proto celé řízení zmatečné.

Skutková podstata přestupku § 431 tr. zák. jest dána, dopustil-li se kdo jednání neb opominutí, o kterém podle jeho přirozených, pro každého seznatelných následků anebo podle zvláště vyhlášených předpisů neb podle svého stavu, úřadu, povolání, živnosti, svého zaměstnání anebo vůbec podle svých zvláštních poměrů jest s to nahlédnouti, že jest způsobilé přivoditi neb zvětšiti nebezpečenství pro život, zdraví neb tělesnou bezpečnost lidí. Podle ustálené judikatury (srov. plenární rozhodnutí nejvyššího soudu z 29. dubna 1896 č. 4664, sbírka Nowakova

č. 1978 a rozhodnutí téhož soudu ze dne 26. března 1902 č. 3720, Nowakova sbírka č. 2710) zde však nepostačuje zjištění pouhého nebezpečnosti in abstracto, nýbrž musí nastati skutečné ohrožení tělesné bezpečnosti lidí, třeba tělesná bezpečnost při tom porušena nebyla.

Takového skutečného ohrožení úřady v tomto případě nezjistily, což souhlasí úplně s vývodem stížnosti, která dovozuje, že tehdy na silnici nebylo nikoho, a proto nebylo tu podezření přestupku § 431 tr. zák. Byly tudíž politické úřady příslušny v této záležitosti rozhodovati ve smyslu § 55 min. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z., jenž přiznává příslušnost správním úřadům, pokud delikt, o který jde, nespadá pod předpisy obecného zákona trestního, a bylo proto námitku zmatečnosti řízení zamítnouti pro bezdůvodnost. — — —

Dále uplatňuje stížnost námitku vadnosti řízení v tom směru, že žal. úřad podle znění nař. rozhodnutí vůbec se nezabýval právní námitkou v odvolání obsaženou, že § 48 cit. min. nař. č. 81/1910 ř. z. předpokládá, že se v rozhodné době někdo na silnici nalézal, kdo by byl býval jedním, pokud se týče opominutím pachatelovým ohrožen, jinak že není potřeby dávat výstražné znamení. Této námitce dlužno přisvědčiti právě tak, jako další námitce stížnosti, že nař. rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno. — — —

Č. 10.293.

Vojenské věci. — Řízení před nss-em: I. Vojenský gážísta nemá právního nároku na to, aby byl, po případě nebyl přeložen na jiné služební místo. — II. Do výroku zem. voj. velitele, zamítajícího stížnost vojenského gážísty stran kázeňského potrestání, není stížnost na nss přípustna.

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 4260/31.)

V ě c: Antonín S. v B. proti ministerstvu národní obrany a proti zemskému vojenskému velitelství v Bratislavě o přemístění a kázeňský poklesek.

V ý r o k: Stížnost do rozhodnutí ministerstva národní obrany z 26. září 1930 se zamítá pro bezdůvodnost; stížnost do rozhodnutí zemského vojenského velitelství v Bratislavě ze 17. listopadu 1930 se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Podle opisu kmenového listu byl st-l r. 1929 jako kapitán ve služební kategorii důstojnictva technické služby (III. služební třídy 6. platové stupnice) přeložen dnem 28. února 1929 od 7. divise v Olomouci k 10. pěší divisi v Báňské Bystřici. Podáním z 2. března 1929 žádal u mno o povolení ústního slyšení ministrem, aby se domáhal příznivého vyřízení své žádosti z 18. února 1929 o zrušení zmíněného přemístění, uváděje, že jest poměry v oné žádosti vyličenými tak dotčen, že žádá o přeložení do výslužby a ponechání v Olomouci až do vyřízení svého pensionování. Mno výnosem ze 17. dubna 1929 žádosti té nevyhovělo s tím, že přeložení jeho k 10. pěší divisi stalo se z důvodů